

Arrest

nr. 87 041 van 6 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 30 april 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. FRERE loco advocaat B. SOENEN en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 13 oktober 2011 toe op Belgisch grondgebied en dienden op 14 oktober 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal nam op 30 maart 2012 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

- ten aanzien van eerste verzoeker:

"A. Feitenrelaas

U, T.(...) A.(...), verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd op 02/05/1981 te Malgobek geboren. U bent gehuwd met U.(...) D.(...) (OV 6.017.474). In maart 2011 was u getuige van de ontvoering van G.(...) I.(...) die later vermoord werd teruggevonden. Op 28/09/2011 diende u voor uw werk een programma te installeren op de computer van de onderzoeksdienst in Nazran. Op de computer vond u een film terug waarop de ontvoering van G.(...) te zien was. Ook u stond er als omstaander op. U kopieerde het filmpje en ging terug naar huis. Diezelfde avond moest u naar een herdenkingplechtigheid van uw oom. Omdat het al laat was, bleef u bij uw tante overnachten. De ochtend nadien kwam uw schoonvader naar u toe. Hij vertelde dat er een huiszoeking bij u thuis had plaatsgevonden. Uw oom besliste dat u diende onder te duiken. Op 3/10/2011 kwam uw oom terug met het nieuws dat uw broer was ontvoerd. Op 9/10/2011 verliet u samen met uw gezin Rusland. Jullie gingen naar België waar jullie op 13/10/2011 aankwamen. De dag nadien dienden u en uw vrouw er een asielaanvraag in. Om jullie asielaanvraag te ondersteunen legden jullie volgende documenten neer: uw werkboekje, arbeidscontract met bijlagen, een attest middelbaar onderwijs, een diploma van uw vrouw, schoolattesten van uw vrouw, een certificaat dat u rijlessen heeft gevolgd, het verlopen paspoort van uw vrouw, uw militair boekje, jullie geboorteaktes, uw rijbewijs voor het besturen van een tractor, uw werkbadge, uw diploma in de landbouw, geboorteaktes kinderen en jullie huwelijksakte.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaarde vervolging te vrezen vanwege de Russische autoriteiten omwille van het feit dat u een bezwarende film van de politie had gekopieerd. Gezien de afwezigheid van overtuigende bewijsstukken, berust de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag enkel op de verklaringen van u en uw vrouw, die samenhangend en aannemelijk dienen te zijn. Echter dient te worden vastgesteld dat u de door u verklaarde vervolgingsvrees niet aannemelijk kan maken.

Vooreerst gaf u blijk van een grote mate van onwetendheid en vaagheid betreffende essentiële elementen van uw relaas. U deed bovendien onaannemelijk weinig inspanningen om zich hier beter over te informeren. Zo weet u niet of u momenteel officieel wordt gezocht noch of er een beschuldiging tegen u is – u had nochtans op illegale wijze gevoelige overheidsbestanden gekopieerd (CGVS I p.3, 9; CGVS II p.12). U stelde niets te hebben gehoord en u hebt geen enkele indicatie dat u sinds de huiszoeking op 29/09/2011 nog zou worden gezocht (CGVS I p.4, CGVS II p.7). Betreffende de inspanningen die uw familie zou hebben gedaan om meer informatie betreffende uw vervolgingsproblemen en de verdwijning van uw broer te verkrijgen legde u vage en incoherente verklaringen af. U stelde dat uw moeder naar enkele klinieken was geweest en dat haar werd aangeraden om naar een bepaalde dienst te gaan. Welke dienst haar werd aangeraden kon u niet zeggen. U kon zelfs niet zeggen of zij er effectief geweest was. Of zij naar een mensenrechtenorganisatie is geweest kon u evenmin zeggen (CGVS I p.9-10). U stelde verder dat uw oom bij de wijkagent om informatie had gevraagd. Hij had dit op 3/10/2011 aan u verteld en stelde dat de wijkagent hem zei dat er in de huidige situatie niets kon worden gedaan. Wat de wijkagent daarmee bedoelde kon u dan weer niet zeggen. Of uw oom nadien nog contact met de wijkagent heeft opgenomen wist u ook niet te vertellen (CGVS I p.9-10). Tijdens het tweede gehoor stelde u dat hij ook met een onbekende persoon had gepraat die stelde dat u beter het land zou verlaten. Wie deze persoon was of welke functie hij had kon u dan weer niet zeggen. Wat uw oom hem concreet had gevraagd kon u evenmin zeggen (CGVS II p.3-4). Of er nog andere inspanningen werden gedaan om meer informatie te verzamelen kon u niet zeggen (CGVS I p.10, CGVS II p.5). Naast een verregaande vaagheid betreffende deze weinige inspanningen waar u weet van had, legde u hier bovendien incoherente

verklaringen over af. Tijdens het tweede asielgehoor verklaarde u dat u, behalve bij de onbekende persoon, geen enkel idee had bij wie uw oom tussen 29/09 en uw vertrek uit Rusland informatie had proberen te vergaren (CGVS II p.3-4). Toen u ermee werd geconfronteerd dat u tijdens het eerste asielgehoor had verklaard dat hij ook bij de wijkagent was geweest stelde u dat hij inderdaad was geweest, al kon u niet zeggen wanneer hij dat dan wel had gedaan. U stelde enkel dat hij u op 9/10 (de dag van uw vertrek uit Rusland) had verteld dat hij naar de wijkagent was geweest. Toen u ermee werd geconfronteerd dat u de vorige maal had gezegd dat hij u dit op 3/10 had verteld stelde u niet meer te weten wanneer hij u dit had verteld (CGVS II p.5). Een dergelijke mate van vaagheid en onwetendheid in het licht van de weinige inspanningen - waar u weet van had - die werden geleverd om meer informatie over uw vervolgingsproblemen te verzamelen én waar u bovendien ook vage en incoherente verklaringen over aflegt, ondermijnt uw geloofwaardigheid in ernstige mate.

Voorts is het weinig aannemelijk dat u de verdwijning van uw broer niet in de door u op de Dienst vreemdelingenzaken vragenlijst van het Commissariaat generaal heeft vermeld. Het gaat immers om een zwaarwichtig kernelement in uw asielrelaas (DVZ vragenlijst 3.5). Toen u gevraagd werd waarom u verzuimde dit belangrijke incident te vermelden stelde u enkel dat u het niet wist en dat ze u zeiden geen details te vertellen. De verdwijning van uw broer kan echter bezwaarlijk een detail in uw relaas worden genoemd (CGVS I p.11).

Betreffende de aanleiding van uw vervolgingsfeiten legde u dan weer weinig logische verklaringen af. Waarom u het videofragment eind september 2011 kopieerde kon u niet zeggen behalve dat u het uit interesse deed en niet kon weten wat er achteraf kon gebeuren (CGVS II p.4). Het is zeer opmerkelijk dat u uit interesse op illegale wijze zeer gevoelige overheidsbestanden kopieerde betreffende de verantwoordelijkheid van de politie in een zeer mediatieke zaak - zoals blijkt uit de toegevoegde landeninformatie kwam de ontvoering en de dood van G.(...) I.(...) in de periode tussen maart en juni 2011 uitgebreid aan bod in diverse mediakanalen - en zoals u stelt was 'heel Ingoesjetie hierover bezig' (CGVS I p.6), zonder dat u anno september 2011 redelijkerwijs de risico's ervan zou kunnen inschatten. Het is bovendien weinig aannemelijk dat op het moment dat uw schoonvader over de huiszoeking vertelde - de dag nadat u deze video had gekopieerd - u er zelfs niet aan had gedacht dat dit omwille van het illegaal kopiëren van deze overheidsbestanden kon zijn (CGVS I p.8). Een dergelijke onlogische samenhang van zaken komt uw geloofwaardigheid dan ook niet ten goede.

Daarnaast is het weinig aannemelijk dat uw vrouw tijdens het eerste gehoor amper wist waarom jullie uit Rusland waren vertrokken. U stelde dat u in maart getuige was van de ontvoering van G.(...) I.(...) en dat u op 28/09 een videofragment, waarop u zelf te zien was, kopieerde bij de onderzoeksafdeling van Nazran. Nadat u getuige was van die ontvoering stelde u hierover gedetailleerd met uw vrouw te hebben gepraat (CGVS I p.12). Uw vrouw plaatste de ontvoering echter in de maanden juni, juli of augustus; het kon niet langer dan 2 maanden voor de huiszoeking (29/09/2011) zijn geweest (CGVS vrouw I p.5-6). De ontvoering dateert echter reeds van maart wat toch een navenant tijdsverschil is (zie landeninformatie). Toen haar gevraagd werd wie G.(...) I.(...) was dacht ze dat dit misschien uw baas was (CGVS I vrouw p.4). Het enige wat ze tijdens het eerste gehoor kon zeggen over de reden van uw vervolging en bijgevolg over jullie vluchtmotieven was dat u 'iets had gekopieerd'. Zo had ze er geen enkel idee van wat het was noch wist ze zelfs maar bij benadering waar u die zaken zou hebben gekopieerd (CGVS I vrouw p.4, 6). Het is weinig aannemelijk dat zij 2 maanden na jullie vertrek uit Rusland zo slecht was geïnformeerd over de redenen van jullie vlucht gezien de zwaarwichtigheid van de beslissing om het land van herkomst te verlaten. Pas tijdens het tweede gehoor kon ze de naam G.(...) plaatsen nadat ze u veel vragen had gesteld (CGVS vrouw II p.3). Het is weinig aannemelijk dat indien jullie daadwerkelijk omwille van de door u gegeven redenen het land ontvlucht zijn zij deze vragen niet vroeger aan u had gesteld. Een dergelijke vaagheid is een verdere bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid die reeds werd vastgesteld.

Volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat uw vrouw verklaarde dat u op 28/09 laat thuiskwam en dat u direct wegging omdat u naar een begrafenis moest. Uw vrouw stelde niet te weten dat deze persoon was gestorven vooraleer u die avond thuiskwam (CGVS vrouw I p.3). Tijdens haar tweede gehoor stelde ze dan weer dat ze hiervan wel voordien op de hoogte was. Toen zij met haar eerdere verklaringen werd geconfronteerd stelde ze enkel dat ze het voordien al wist waarmee ze de vastgestelde incoherentie bevestigt. (CGVS vrouw II p.2). Een dergelijke volatiliteit in haar verklaringen betreffende dit feit komt jullie geloofwaardigheid dan ook niet ten goede. Het feit dat u die avond naar de begrafenis ging was de reden dat u tijdens de huiszoeking niet aanwezig was waardoor dit een belangrijk element in jullie asielrelaas betreft.

Al deze incoherenties, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan

kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw attest middelbaar onderwijs, een diploma van uw vrouw, schoolattesten van uw vrouw, een certificaat dat u rijlessen heeft gevolgd, verlopen paspoort van uw vrouw, uw militair boekje, jullie geboorteaktes, uw rijbewijs voor het besturen van een tractor, uw diploma in de landbouw, geboorteaktes van jullie kinderen en jullie huwelijksakte bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen enkele informatie over jullie asielmotieven.

Uw werkboekje, het arbeidscontract met bijlagen en uw werkbadge indiceren dat u voor het bedrijf 'garant' als informaticus heeft gewerkt wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

- ten aanzien van tweede verzoekster:

"A. Feitenrelaas

U, U.(...) D.(...), verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense afkomst te zijn. U werd op 20/01/1982 te Rostov geboren. U bent getrouwd met T.(...) A.(...) (OV 6.017.474). Omwille van het feit dat uw man illegaal een gevoelig videofragment van de politiedienst waarop de ontvoering stond van G.(...) I.(...) gekopieerd had ondervond hij problemen. Bovendien werd uw schoonbroer ontvoerd. Op 9/10/2011 verliet u samen met uw gezin Rusland. Jullie gingen naar België waar jullie op 13/10/2011 aankwamen. De dag nadien dienden u en uw man er een asielaanvraag in. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot werden aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot T.(...) A.(...) (CGVS p.3). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd mede op basis van uw verklaringen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven. Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De motivering van de beslissing in hoofde van uw echtgenoot luidt als volgt:

"(...)"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van de rechten van verdediging. Verzoekers overlopen de motieven van de bestreden beslissingen en stellen dat zij het daarmee niet eens zijn. Volgens verzoekers erkent de commissaris-generaal dat de situatie in Ingoesjetië nog steeds gevaarlijk is en dat er nog geregeld burgerslachtoffers vallen tijdens individuele aanvallen, waardoor het een loutere veronderstelling is dat zij geen problemen riskeren omdat de gevechtshandelingen en het aantal aanvallen verminderen. Hierbij stellen verzoekers dat het niet duidelijk is waarop de gevolgtrekking van de verwerende partij gebaseerd is. Verzoekers wijzen erop dat het helemaal niet onmogelijk is dat zij problemen ondervonden omwille van de geschetste omstandigheden omdat de verwerende partij ook aangeeft dat er verschillende problemen zijn op het vlak van mensenrechtenschendingen. Er dient volgens verzoekers na vernietiging van de bestreden beslissingen bijkomend onderzoek te worden verricht door de commissaris-generaal omtrent de lacune in de bestreden beslissingen.

Verzoekers halen verder twee paragrafen aan uit de UNHCR Proceduregids waarin erop wordt gewezen dat de regels met betrekking tot de bewijsvoering niet te strikt mogen worden toegepast, waarbij verzoeker aangeeft dat voorzichtig moet worden omgesprongen met het beginsel dat de bewijslast op de asielzoeker rust.

Vervolgens wijzen verzoekers op het element *“gegronde vrees voor vervolging”* uit de vluchtelingen-definitie waarbij zij verwijzen naar rechtsleer en stellen dat zij op de grond van de objectieve gegevens over hun land van herkomst aangetoond hebben dat er in hunnen hoofde vervolgingsproblemen bestaan. Verzoekers stellen dat de commissaris-generaal niet ernstig betwist dat Ingoesjetië als onveilig wordt bestempeld en de vervolgingsproblemen zich niet meer voordoen waardoor asielzoekers die van daar afkomstig zijn de bescherming als vluchteling kunnen krijgen. Verzoekers vervolgen dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is omdat er in de bestreden beslissingen geen individuele beoordeling wordt gemaakt op grond van het relaas van verzoekers in het kader van de objectief gekende achtergrondinformatie over Ingoesjetië en enkel verwijst naar hoe de globale situatie in Ingoesjetië er thans zou moeten uitzien. Verzoeker meent dat enerzijds wordt gesteld dat de situatie in Ingoesjetië onverenigbaar is met de normen van een rechtsstaat, dat de situatie voor burgers nog steeds gevaarlijk is, maar tevens dat er geen reden is die aanleiding geeft tot bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Tenslotte stellen verzoekers dat de commissaris-generaal de situatie in Ingoesjetië te rooskleurig voorstelt en ten onrechte stelt dat er zich geen bescherming opdringt omdat er slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers zou vallen waardoor de bestreden beslissingen volgens verzoekers moeten vernietigd worden en verder onderzoek dient te worden uitgevoerd betreffende de actuele veiligheids-situatie in Ingoesjetië.

2.2. Voor zover verzoekers menen dat hun rechten van verdediging werden geschonden, dient uitdrukkelijk te worden gewezen op het feit dat de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratieve en geen jurisdictionele procedure is. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 12 september 2001, nr. 98.827; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415), zodat bij het nemen van de bestreden beslissingen, die een bestuurlijk karakter hebben, geen verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat. De schending van de rechten van verdediging kan bijgevolg niet dienstig worden aangevoerd.

2.3. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.4. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partijen immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partijen zich steunen op de wet van

29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kennen doch betwisten dat deze motieven de bestreden beslissingen kunnen dragen. De verzoekende partijen voeren met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

2.5. In de bestreden beslissingen waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerste plaats gewezen op de complexe situatie in Ingoesjetië waardoor zich een individuele beoordeling opdringt van de vraag naar bescherming. In het geval van verzoekers werd hun asielrelaas echter ongeloofwaardig bevonden omdat zij uiterst vage verklaringen aflegden over essentiële elementen en onwetend waren over de beperkte inspanningen die werden geleverd om meer informatie in te winnen over hun vervolgingsproblemen. Daarnaast wordt er in de beslissingen op gewezen dat eerste verzoeker weinig logische verklaringen aflegde over de reden waarom hij het videofragment kopieerde, terwijl hij redelijkerwijs de risico's van zijn gedrag kon inschatten. Tevens wordt in de beslissingen gewezen op de uiterst vage verklaringen van tweede verzoekster over de vluchtmotieven en op een tegenstrijdigheid in haar verklaringen. Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissingen gesteld dat het geweld in Ingoesjetië een gericht karakter heeft waardoor er daar actueel voor burgers geen reëel risico op ernstige schade bestaat als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict. Tenslotte wordt erop gewezen dat de documenten die verzoekers hebben neergelegd geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissingen.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.7. De Raad wijst erop dat het hernemen van de beschrijving van de actuele veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hiertoe in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). In de bestreden beslissingen wordt trouwens uitdrukkelijk verwezen naar de noodzaak aan een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming voor asielzoekers die afkomstig zijn uit Ingoesjetië (bestreden beslissingen, p. 1-2). Uit een individuele analyse van het asielrelaas van verzoekers is echter duidelijk gebleken dat zij dermate vage en op sommige punten tegenstrijdige verklaringen afleggen dat er aan hun relaas geen geloof kan worden gehecht. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal niet zomaar veronderstelt dat verzoekers geen problemen hebben, maar dat zijn conclusie gestoeld is op de elementen uit de gehoorverslagen die zich in het administratief dossier bevinden (stukken 3, 3A en 3B, gehoorverslagen d.d. 8 december 2011 en 15 maart 2012). Verzoekers betwisten noch weerleggen de hierboven weergegeven concrete en individuele vaststellingen met betrekking tot hun asielrelaas. Zij kunnen niet worden gevolgd waar zij stellen dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden zou zijn omdat geen individuele beoordeling werd gemaakt. De Raad ziet niet in welke de lacune zou zijn in de bestreden beslissingen die aanleiding zou moeten geven tot verder onderzoek, waardoor er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen.

2.8. De proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de vluchtelingen bij de Verenigde Naties heeft geen juridisch bindend karakter, maar dient enkel als aanbeveling en bevat bijgevolg geen afdwingbare rechtsregels (RvS 8 juli 2005, nr. 147.503; RvS 16 december 2009, nr. 5 138 (c)). Hoewel inderdaad voorzichtig moet worden omgesprongen met de bewijsvoering in asielzaken, blijkt uit de beschikbare gegevens overduidelijk dat de verklaringen van verzoekers manifest ongeloofwaardig waren. Het voordeel van de twijfel kan worden toegestaan indien, na onderzoek van alle elementen, de overtuiging bestaat dat de afgelegde verklaringen geloofwaardig zijn (RvS 21 oktober 2003, nr. 124.438), wat te dezen niet het geval is. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van hun verklaringen, komen verzoekers niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus en kunnen zij zich evenmin baseren op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.9. Zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen in herinnering brengt, kan in toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend los van het ongeloofwaardige asielrelaas. Door louter te poneren dat er mensenrechtenschendingen voorkomen en dat de commissaris-generaal de zaken te rooskleurig voorstelt zonder hun bewering met objectieve gegevens te onderbouwen, slagen verzoekers er niet in de informatie te weerleggen die aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 13, landeninformatie, SRB – Ingoesjetië – Veiligheidssituatie in Ingoesjetië). Hieruit blijkt dat er ondanks de toename van het aantal incidenten in Ingoesjetië slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers valt omwille van het gericht karakter van de acties zodat er geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld. De commissaris-generaal kon op grond van wat voorafgaat rechtsgeldig besluiten dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de subsidiaire bescherming. Verzoekers verhelderen niet waarom verder onderzoek zou moeten worden gevoerd naar de actuele veiligheidssituatie in Ingoesjetië, aangezien de aangeleverde informatie ruimschoots volstaat om de bestreden beslissingen te schragen en verzoekers niet aantonen dat deze onvolledig of onjuist is.

2.10. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekers maken niet aannemelijk dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden waardoor zij geen schending van de zorgvuldigheidsplicht aantonen. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het aangevoerde middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN